

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. A.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2020, č. j. 13 A 5/2020 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2020 č. j. KRPA-9662-13/ČJ-2020-000022-ZZC, jímž bylo podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění. Doba trvání zajištění stěžovatele byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Dne 7. 1. 2020 se stěžovatel dostavil na Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, sídlem Olšanská 2, Praha 3, k výslechu kvůli jinému řízení. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že stěžovatel se nachází s platností od 30. 1. 2018 do 2. 4. 2020 v evidenci nežádoucích osob, neboť rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství

služby cizinecké policie, Příjmacího střediska cizinců Zastávka, ze dne 17. 1. 2018, č. j. CPR-1943/ČJ-2018-931200-SV, mu bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 1. 2018. Stěžovatel podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, nejprve dne 10. 1. 2018 (nabytí právní moci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dne 24. 10. 2018) a podruhé dne 23. 11. 2018 (rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nabylo právní moci dne 17. 6. 2019).

[3] Z uvedených důvodů byl stěžovatel dne 7. 1. 2020 dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn a byl s ním téhož dne sepsán protokol o podání vysvětlení podle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel uvedl, že je alžírské státní příslušnosti, do České republiky naposledy přicestoval v prosinci roku 2018 z Francie; přijel za přáteli původně na 1 týden, ale líbilo se mu zde a zůstal tu. Má zde kamaráda, který vlastní pizzerii a finančně mu pomáhá. Než byla stěžovateli zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu, tak v pizzerii pracoval. Vypověděl, že si vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 1. 2018 byl vědom, ale nevycestoval, protože dvakrát požádal o mezinárodní ochranu. Věděl též o tom, že mu mezinárodní ochrana nebyla udělena a rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 6. 2019. K tomu uvedl, že má na území České republiky slovenskou přítelkyni a nechce ji opustit; poznali se dne 12. 4. 2019, stěžovatel se s ní chce oženit a vést s ní rodinný život. V České republice není osoba, vůči níž má stěžovatel vyživovací povinnost nebo ji má v péči. Ukončení jeho pobytu na území České republiky by však bylo z hlediska soukromého nebo rodinného života nepřiměřené vůči jeho přítelkyni, s níž bydlí. Pokud by Českou republiku opustil, tak přítelkyně pojedí s ním. Žádné jiné kulturní či společenské vazby k České republice nemá, nemá zde ani pohledávky nebo závazky, nevlastní tu majetek. V Alžírsku má bratra a sestru, mají tam společný rodinný dům. Na pobyt a vycestování stěžovatel peníze nemá, avšak jeho přítelkyně a kamarád mu mohou pomoci. Bydlí s přítelkyní v pronajatém bytě v M. B., přesnou adresu neví; na cizinecké policii se registrovat nebyl.

[4] Rozhodnutím žalované ze dne 7. 1. 2020, č. j. KRPA-9662-13/ČJ-2020-000022-ZZC, byl stěžovatel podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění a téhož dne byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců v B. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[5] V žalobě proti správnímu rozhodnutí stěžovatel namítal, že se žalovaná nevypořádala se vztahem stěžovatele s občankou Slovenské republiky, na který poukazoval při podání vysvětlení dne 7. 1. 2020; přitom upozornil na probíhající řízení o žádosti stěžovatele o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 112 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se dle stěžovatele nedostatečně vypořádala s možností využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[6] Městský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji; ztotožnil se s hodnocením žalované v tom, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. V době vydání napadeného rozhodnutí nebylo postaveno

pokračování

najisto, že by stěžovatel byl rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ani že by správní vyhoštění nebylo možné realizovat. Probíhající řízení o žádosti podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců na uvedeném nic nemění. Soud připomněl, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění již rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018, které nabylo právní moci dne 30. 1. 2018; následně stěžovatel dvakrát neúspěšně požádal o udělení mezinárodní ochrany, a byl povinen vycestovat z území České republiky do 17. 7. 2019. Městský soud poznamenal, že v době, kdy stěžovatel navázal vztah se svou přítelkyní, již věděl o tom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a že pokud neuspěje se svými žádostmi o mezinárodní ochranu, bude muset území České republiky opustit.

[7] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 Azs 144/2019 – 19, městský soud dospěl k závěru, že žalovaná se s ohledem na zjištěné skutečnosti dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádala i s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování; nejsou zde dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování bylo účelné, existuje zde riziko, že by stěžovatel zvláštní opatření nesplnil.

[8] Městský soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že správní řízení nebylo vedeno v jazyce arabském, nýbrž španělském. V rámci soudního řízení vyšlo najevo, že stěžovatel česky rozumí, trochu i mluví, se svou přítelkyní komunikuje česky. Španělsky pak rovněž umí. V protokole o podání vysvětlení ze dne 7. 1. 2020 pak stěžovatel svým podpisem potvrdil, že všem otázkám porozuměl a nežádá žádných změn ani doplnění.

[9] Stěžovatel podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost. Městskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[10] Stěžovatel připomíná znění čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož má každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, v němž se vede řízení, právo na tlumočníka. Stěžovatel prohlásil, že český jazyk neovládá a žádal o ustanovení tlumočníka do jazyka arabského. Namísto toho mu byl ustanoven tlumočník do jazyka španělského. Stěžovatel namítá, že ústavně zaručené právo na tlumočníka náleží každému, kdo prohlásí, že neovládá jazyk řízení. Není tedy podstatné, zda daný účastník řízení česky rozumí, či nikoliv. K otázce ustanovení tlumočníka do zcela jiného jazyka pak stěžovatel uvádí, že takový postup se rovná postupu, kdy není ustanoven žádný tlumočník. K argumentaci městského soudu, že stěžovatel rozumí česky, protože se svou partnerkou komunikuje v češtině, pak stěžovatel namítá, že komunikativní čeština mezi partnery je diametrálně odlišná od češtiny užívané v úředním styku.

[11] Stěžovatel má za to, že je rodinným příslušníkem občana EU, a to sice své dlouhodobé partnerky, se kterou sdílí společnou domácnost, a je tedy pod ochranou Směrnice EP a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále

rovněž jen jako „Směrnice“). Realizovat vyhoštění lze pouze při splnění podmínek čl. 27 Směrnice, tzn. v situaci, kdy by stěžovatel představoval hrozbu pro veřejný pořádek, veřejnou bezpečnost nebo veřejné zdraví; žádnou takovou hrozbu však stěžovatel nepředstavuje. Stěžovatel se domnívá, že celé řízení o zajištění je projevem libovůle správních orgánů bez zákonného podkladu.

[12] Dle názoru stěžovatele městský soud rovněž nesprávně posoudil právní otázku možnosti uložení mírnějšího opatření, resp. vypořádání této otázky žalovanou. Městský soud v odůvodnění rozsudku odkázal na rozhodnutí žalované, které však obsahuje pouze obecné formulace a spekulace, neobsahuje žádné úvahy ani zhodnocení konkrétní situace stěžovatele. Stěžovatel má za to, že žádné z těchto vyjádření nenaplní požadavky na vypořádání otázky, zda by v jeho případě nepostačovalo mírnější opatření, než je omezení svobody.

[13] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[19] Za nepřezkoumatelné ustálená judikatura považuje takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný; rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, dále taková rozhodnutí, která neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelné je rovněž rozhodnutí, které je

pokračování

zatíženo vadami skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 58/2003, sp. zn. 2 Ads 33/2003, sp. zn. 4 Azs 27/2004, sp. zn. 6 Ads 57/2004, sp. zn. 7 Afs 212/2006, etc.) Nejvyšší správní soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn,

resp. o tom, jak by měla být zodpovězena právní otázka, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z výroků rozsudku městského soudu lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudek obsahuje výrok, který není vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudku je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Z obsahu napadeného rozsudku je jasné, jaké otázky – v návaznosti na žalobní body – městský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. Ostatně sám stěžovatel s právním posouzením v kasační stížnosti polemizuje, což by, měl-li by být rozsudek nepřezkoumatelný, bylo stěží možné. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Vadou rozsudku vyvolávající nutnost jeho zrušení není ani to, že městský soud vyšel z argumentace správních orgánů. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může městský soud odkazovat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

[21] Namítá-li stěžovatel v kasační stížnosti ustanovení tlumočníka do jazyka španělského, pak zdejší soud pro obecnost formulace tohoto tvrzení upřesňuje, že tuto námitku stěžovatel poprvé vznesl podle zvukového záznamu v rámci jednání před městským soudem dne 31. 1. 2020 a vztáhl ji výslovně k ustanovení tlumočníka před správními orgány. Před městským soudem byla stěžovateli ustanovena tlumočnice z jazyka arabského, PhDr. Zinaida Ayoubová, proti čemuž stěžovatel nevznesl žádných námitek. Ze správního spisu se podává, že usnesením ze dne 7. 1. 2020, č. j. KRPA-9662-11/ČJ-2020-000022 (č. l. 11), byl stěžovateli podle § 16 odst. 5 správního řádu a § 24 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, ustanoven p. Ondřej Elleder, tlumočnickem z jazyka arabského do jazyka českého a naopak, k provádění tlumočnických úkonů pod sp. zn. v dané věci. Podle usnesení byl stěžovatel poučen a proti ustanovení uvedeného tlumočníka ničeho nenamítal, což potvrzuje

i vyhotovený protokol o podání vysvětlení ze dne 7. 1. 2020 (č. l. 12), pod nímž jsou podepsáni tlumočnick i stěžovatel s tím, že tento všem otázkám porozuměl. Rovněž

z vyúčtování tlumočného vyplývá, že bylo provedeno „*ve věci: tlumočení z jazyka arabského do českého a zpět, ve správním řízení*“, tlumočnickem O. Ellederem. Toliko v úředním záznamu ze dne 7. 1. 2020,

č. j. KRPA-9662-11/ČJ-2020-000022, je - v souvislosti s uvedeným zjevně chybně - uvedeno, že dne 7. 1. 2020 nebylo možno telefonicky vyrozumět k tlumočnickým úkonům žádného zapsaného soudního tlumočnicka do jazyka španělského, z toho důvodu byl ustanoven k tlumočení p. Elleder. Pokud městský soud stěžovateli nepřisvědčil s tím, že stěžovatel rozumí česky i španělsky, vycházel zřejmě pouze z uvedeného chybného údaje v záznamu, nikoli ze skutečného obsahu spisu. Tato nepřesnost je však pro posouzení věci nepodstatná. Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr, že stěžovateli byl ustanoven i ve správním řízení tlumočnick z jazyka arabského a písarská chyba v úředním záznamu tak není způsobilá zpochybnit zákonnost rozhodnutí žalované, potažmo vést ke zrušení napadeného rozsudku.

[22] K dalším bodům kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem podotýká, že mezi stranami není sporné, že stěžovateli bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 17. 1. 2018, č. j. CPR-1943/ČJ-2018-931200-SV, uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 1. 2018. Stěžovatel podal opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, nejprve dne 10. 1. 2018 (nabytí právní moci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dne 24. 10. 2018) a podruhé dne 23. 11. 2018 (rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nabylo právní moci dne 17. 6. 2019). Stěžovatel měl do dne 17. 7. 2019 vycestovat z území České republiky, což však neučinil; ode dne 18. 7. 2019 do dne 7. 1. 2020, kdy byl zajištěn, tak pobýval na území České republiky neoprávněně. Stěžovatel v kasační stížnosti v zásadě namítá nesprávné vypořádání zásahu rozhodnutí žalované o zajištění do rodinného života stěžovatele a nesprávné právní posouzení možnosti uložení mírnějšího opatření.

[23] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

[24] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, mimo jiné uvedl: „*Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o*

pokračování

zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.“ Je tomu tak proto, že zajištění představuje citelný zásah do osobní svobody cizince, a proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, kdy je jeho užití skutečně nezbytné. Aplikací ustanovení o zajištění za situace, kdy by byla vyloučena realizace jeho účelu, by došlo k nepřiměřenému zásahu do osobní svobody, jakož i nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž je nutno pamatovat na to, že posledně uvedená práva jsou pod ochranou čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[25] V rámci řízení o zajištění cizince posuzuje správní orgán možné překážky správního vyhoštění pouze předběžně, neboť přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života a možné překážky ve vycestování se hodnotí zejména v rámci řízení o správním vyhoštění. Smyslem řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, je pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, resp. zda v době rozhodování o zajištění jsou správnímu orgánu známy překážky vycestování, nebo vyšly-li v řízení najevo (podrobně viz výše citované usnesení rozšířeného senátu). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.

[26] Rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k posouzení přiměřenosti případného zásahu do rodinného a soukromého života, k němuž by mohlo dojít vyhoštěním cizince, se s ohledem na výše uvedené závěry bude odvíjet od skutečností zřejmých ze spisu, především však od tvrzení cizince o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21).

[27] Jak správně poukázal již městský soud, žalovaná se otázkou zásahu do soukromého života stěžovatele zabývala, a to na str. 3 a 8 rozhodnutí. Městský soud zde v souladu s odůvodněním rozhodnutí žalované zdůraznil předchozí porušování povinnosti pobývat na území České republiky, respektive povinnosti vycestovat v době stěžovateli stanovené a poznamenal, že v době, kdy stěžovatel navázal vztah se svou přítelkyní (tj. dne 12. 4. 2019), již musel vědět o tom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a že pokud neuspěje se svými žádostmi o mezinárodní ochranu, bude muset území České republiky opustit. Městský soud rovněž poukázal na skutečnost, že při podání vysvětlení dne 7. 1. 2020 stěžovatel uvedl, že spolu s přítelkyní bydlí v bytě v M. B., avšak na přesnou adresu si nevzpomněl; uvedl dále, že nevycestoval, protože nechtěl přítelkyni opustit, kdyby však musel odjet z České republiky, přítelkyně by jela s ním. Městský soud přihlédl i k dalším

okolnostem, které jsou klíčové pro posouzení otázky zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele; jiné vazby než přítelkyni v České republice nemá, nenachází se zde osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, nemá zde žádné příbuzné. V Alžírsku žijí jeho sourozenci, mají tam společný rodinný dům. Stěžovatel nedisponuje finančními prostředky, nepracuje, pomáhá mu přítelkyně a kamarád.

[28] Stěžovatel v průběhu správního řízení neposkytl o vztahu s přítelkyní dostatečně konkrétní informace, které by tyto závěry mohly zvrátit. Přitom pro posouzení této otázky správní orgán vychází pouze ze skutečností mu známých ze správního spisu či vyšly-li takové skutečnosti v řízení najevo. Není však povinen si sám opatřovat další informace. Nejvyšší správní soud doplňuje, že žalovaná dne 7. 1. 2020 vyslechla i přítelkyni stěžovatele, p. G. I., a o výsledku vyhotovila protokol, č. j. CPR-26052-17/ČJ-2019-930310-V214. Jmenovaná potvrdila, že se stěžovatelem od dubna 2019 společně bydlí, plánuje s ním společnou budoucnost a je si vědoma toho, že stěžovateli již bylo uloženo správní vyhoštění a z území ČR nevycestoval. Za takového stavu věci se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem žalované i městského soudu, že při posouzení poměrování veřejného zájmu na vyhoštění a ochranou stěžovatelova soukromého a rodinného života jednoznačně s ohledem na jeho pobytovou historii, kdy stěžovatel v minulosti neuposlechl rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestoval z území ČR, převážil zájem na jeho vyhoštění.

[29] Lze tedy uzavřít, že v projednávaném případě žalovaná otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele vyhodnotila správně a dostatečně, a současně byly splněny podmínky pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel byl starší 15 let, o jeho správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto a existovalo zde nebezpečí, že by stěžovatel mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud neshledal ani důvod, který by bylo možno zohlednit ve smyslu § 15 a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel neprokázal dostatečně hodnověrně intenzivní vazby s přítelkyní, s níž, jak již poznamenal krajský soud, se seznámil až poté, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění.

[30] Další podmínkou pro zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, přičemž stěžovatel nyní namítá právě nesprávné právní posouzení možnosti uložení mírnějšího opatření.

[31] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území,

pokračování

- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
- d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

[32] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 28, konstatoval: „*Důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).*“

[33] Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je tedy zřejmé, že je vyloučeno, aby žalovaná přistoupila k vyloučení zvláštního opatření, aniž by přihlížela ke konkrétním okolnostem každého případu.

[34] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem odkazuje na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí žalované, v němž se žalovaná podrobně zabývala možností uložení zvláštních opatření dle citovaného ustanovení. Možnost uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaná vyloučila, neboť stěžovatel na území České republiky žije v bytě své přítelkyně, přičemž přesnou adresu nezná, není na ní přihlášen k pobytu a na území České republiky nemá žádný majetek. Ani uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by nemohlo svůj účel splnit, neboť stěžovatel uvedl, že nemá dostatečnou finanční hotovost pro složení záruky. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalovaná konstatovala, že stěžovatel neskýtá záruky, že bude podmínky tohoto opatření dodržovat, neboť nectil právní předpisy České republiky a mařil výkon správního rozhodnutí. Podle žalované nelze mít za to, že by vycestoval dobrovolně, stěžovatel uvedl, že by zde rád zůstal. Obdobně žalovaná uvedla i k možnosti uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že stěžovatel svým setrváním na území České republiky zmařil výkon správního rozhodnutí.

[35] Z uvedeného plyne, že žalovaná zvažovala možnosti uložení zvláštních opatření s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci a na osobu stěžovatele. Svůj závěr o nemožnosti jejich uložení tedy nezaložila pouze na obecných formulacích a spekulacích, jak tvrdí stěžovatel. Pokud by totiž stěžovatel zohlednil rovněž ostatní části rozhodnutí žalované

a rozsudku městského soudu ve svém souhrnu, nemohl by dospět k závěru o projevu libovůle správních orgánů bez zákonného podkladu. Naopak, v projednávané věci byly závěry citovaného usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu žalovanou a městským soudem

respektovány a posouzením možnosti uložení alternativních opatření k zajištění stěžovatele se žalovaná (a následně městský soud) náležitě zabývala a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnila.

[36] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. října 2020

Matyášová

JUDr. Lenka
předsedkyně senátu